

ЯК МОЖНА ПОБАЧИТИ ВІРУ?

І прийшли ось до Нього, несучи розслабленого, якого несли четверо. А що через народ до Нього наблизитися не могли, то стелю розкрили, де Він був, і пробравши, звісили ложе, що на ньому лежав розслаблений. А Ісус, віру їхню побачивши, каже розслабленому: «Відпускаються, сину, гріхи тобі!»

Мр. 2, 3-5

Біблія або Книги Святого Письма Старого й Нового Заповіту / переклад проф. Івана Огієнка. Київ: УБТ, 2022

Коли роздумую про віру, згадую цей уривок. У ньому присутнє незвичне «віру їхню побачивши». Дивно, як можна побачити віру?.. Ми звикли говорити про неї, як про щось невидиме, глибоко в душі засіяне, абстрактне і майже недосяжне хоч

би до розмірів зерна гірчичного. А тут Ісус віру бачить: підіймає очі до стелі й миттєво бачить її в чотирьох людях.

Напевно, цей уривок варто читати щоразу, коли почуваємося опанованими панікою, розпачем, зневірою, безнадією. Коли «паралізовані» тим, що бачимо й відчуваємо. Коли думаємо, що не такі: не здатні впоратися, не випромінюємо стійкості... Але стійкість – то щось дуже колективне, спільнотне й родинне! Зростати у стійкості наодинці дивно й мало реально.

Тому часто ввечері, згадуючи прожитий день, називаю отих чотирьох («якого несли четверо») – своїх особливих «чотирьох», котрі сьогодні допомогли мені впоратися зі слабкістю, додали надії, збагатили мудрістю і просто фізично в певний момент дня були моїми руками-ногами, нагодували або щось вирішили-владнали замість мене; котрі, будучи насправді теж крихкими, додали мені й собі неабиякої стійкості; котрі опинилися поруч, коли потребувала їх, і не просто молилися зі мною чи казали «бери приклад з мого духовного життя», а принесли до Христа на руках чи ношах. Принесли, коли мої вуста не мали сили промовити жодного слова молитви.

І, напевно, в кожному нашому дні є ті «четверо», які «приносять» нас до Христа, аби зцілити. Ті «четверо» – наші рідні, друзі, знайомі й незнайомі, автори книг чи дописів, духовні наставники...

У молитві за цих людей усміхаюся до Бога вдячно й кажу Йому, що я не слабка завдяки їм – тим, віру яких можна побачити, а не лише відчутти чи почути від них про неї. Усвідомлюю, завтра знову можу бути в чомусь слабкою, чимось паралізованою, безпорадною. Але замість картати себе за це, вірю, що Господь пошле мені тих «чотирьох», аби вони принесли мене до Нього в миті слабкості. І Він бачить мою віру в це та зцілює мене щоденно.

А ще прагну стати однією з «чотирьох» – тією, яка готова для когось зробити все, навіть «розкрити стелю», незважаючи на страх, «а що через народ до Нього наблизитися не могли»...

– Скількох ангелів ви сьогодні бачили? – запитало мене якось дитя, що пододало сотні кілометрів у пошуках безпеки. – Бабуся казала, що ангели видимі, то просто ми їх не помічаємо. Щовечора до війни ми з нею згадували всіх ангелів, яких бачили за день. Інколи їх було трішки, а іноді багато, може, навіть 100! Але сьогодні, коли ми втікали від вибухів, я теж рахувала ангелів. Бачила ангела

у водієві, який нас віз в автобусі. Там їхали всі дорослі, а дітей (крім мене і братика) не було. Але водій увімкнув дитячі пісні й сказав, що то для нас. А ще ангел був у тітці, яка взяла мене на руки, коли виходили з автобуса. Тепер ми живемо в її квартирі, і вона спекла для мене сирник з вишнями...

Тій дитині було що розповісти про добрий десяток своїх ангелів за один день війни, і так хотілося, слухаючи її, аби й ми, дорослі, навчилися таланту такого бачення.

Згадаймо сьогодні своїх «чотирьох», аби віру побачити.

490 ПРОЩЕНЬ?!

...Змилосердився пан над тим слугою, відпустив його й подарував йому борг той. Вийшовши той слуга, здибав одного з своїх співслуг, який винен був йому сто динаріїв, схопив його й заходився душити його, кажучи: Віддай, що винен. Тож співслуга його впав йому в ноги й почав його просити: Потерпи мені, я тобі зверну. Та той не хотів, а пішов і кинув його в темницю, аж поки не поверне борг. (...) Тоді його пан покликав його і сказав до нього: Слуго лукавий! Я простив тобі весь борг той, бо ти мене благав. Чи не слід було й тобі змилосердитися над своїм товаришем, як я був змилосердився над тобою?

Мт. 18, 27-30. 32

Слуго, скажи, як усе відбувалося? Коли тебе привели до пана, ти був наляканим, розгубленим, зневіреним?

Кажуть, ти падав у відчаї на коліна перед строгим і вимогливим господарем (принаймні таким він мені видається в тому уривку)? Падав і благав помилування?

Напевно, ти досить відважний, сміливий, сильний, бо вмієш просити про допомогу й визнавати власну неміч. А це, знаєш, далеко не кожному під силу.

Чи правду кажуть, що пан твій раптом прийняв немислиме рішення: замість відтермінувати борг, скасував його цілковито? Ось так просто подарував тобі?! Годі уявити. Ти ж не сподівався, так?

Як ти почувався? Зразу повірив словам пана? Відчув легкість, ейфорію, безпеку за себе і сім'ю чи, може, провину? Що діялося в твоїх думках-серці, коли стояв навколішки, мов жебрак, а пан дивився на тебе як на любленого і навіки прощеного слугу?

...Знаєш, іще хвилю тому хотіла би тебе про все це розпитати. Але не буду. Не питатиму. Бажання зникло, щойно дізналася, як вчинив ти, отримавши прощення пана.

Уже не бачу в тобі ані краплини сили, відваги, мудрости. Натомість бачу немилосердно жорсткого й через це слабкого і нещасного слугу.

Не засуджую, я ж бо сама слабка людина, але знай: геть не готова зрозуміти і прийняти таку твою поведінку!

Як ти міг?! Одразу після величного прощення, яке подарував тобі пан, наважився на ницу жорстокість до співслуги? Отримавши борг у дарунок, сам кинув свого ближнього до в'язниці?

Що керувало тобою, невимовно слабка людина? Чи була в серці хоч краплина любови?

Певно, жодної...

...І от міркую собі, слуго, про тебе, про себе і про різних людей нашого світу. Чому ми так мало любимо?..

Хтось колись сказав: аби порівняти нашу людську любов з любов'ю Господньою, треба поспостерігати за зливою, в якій одна крапля – то любов людини, а всі решта – любов Бога.

Як думаєш, є в нас хоч краплина любови, коли вперто когось не прощаємо? Коли чоловік і дружина, сестри й брати, батьки і діти, друзі, колеги, сусіди дозволяють собі не розмовляти одне з одним тижнями, місяцями, роками...